

РЕШЕНИЕ

№ 27264

гр. София, 07.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **3821** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на "БУЧИ" ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], р-н „Т., [улица], със законен представител Т. Д. Б., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-4332-005816 от 04.12.2025 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел "Пътна полиция" - СДВР, с която е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. а) от ЗДвП – прекратяване на регистрация за срок от 6 месеца. В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че административният орган не е съобразил, че цитираната разпоредба на чл. 171, т. 2а, б. а) от ЗДвП касае собственик на автомобил, който е нарушил предвидената в закона норма. Счита, че при издаване на оспорената заповед не са били налице материалноправните предпоставки за прилага не ПАМ и не е спазена целта на закона. Иска се отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание оспорващия не се явява и не се представлява.

Ответникът – полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел "Пътна полиция" - СДВР, чрез юрк. К., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена по съображения подробно изложени в писмени бележки. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 20 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната ЗППАМ № 25-4332-005816 от 04.12.2025 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел "Пътна полиция" – СДВР, спрямо оспорващия е приложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП на оспорващия е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от шест месеца, като е отнето СРМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС] . Заповедта е постановена въз основа на издаден АУАН № 4925553 от 02.12.2025 г. против С. Л. Б., който на 02.12.2025 г., около 16:45 часа, е управлявал лек автомобил М. ЦЛС 320 с рег [рег.номер на МПС] /собственост на „Бучи“ ЕАД/ в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]срещу номер 23, като при извършената проверка е установено, че водачът управлява ППС след като е лишен по административен и по съдебен ред. Посочено е също така, че същият управлява с невалидно МПС.

По делото са приети без оспорване от страните писмени доказателства представени с жалбата, административната преписка, включително и такива касаещи компетентността на административния орган, издал процесната заповед, както и представени в съдебно заседание писмени доказателства относно лицето, управлявало автомобила.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган - полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция" - СДВР, съгласно заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, както и заповед № 513з-9572 от 13.09.2024 г. на директора на СДВР.

В тази връзка съдът приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и не са налице основания за отмяната му в условията на чл. 146, т. 1 от АПК, поради което неоснователни са възраженията в жалбата, че не е посочен административният орган, който издава заповедта.

Заповедта за прилагане на принудителната административна мярка е издадена в писмена форма и съдържа всички необходими реквизити, съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В нея са посочени фактически и правни основания, поради което съдът приема, че същата е мотивирана и не се констатира отменителни основания по чл. 146, т. 2 от АПК.

В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, такива, които ако не бяха извършени щяха да доведат административния орган до различни фактически и правни изводи. Само подобни

нарушения се оценяват като съществени и респ., само подобни нарушения биха могли да обосноват извод за незаконосъобразност на административния акт. Съдът не намира и никакви разминавания в съставения АУАН и в изложените в ЗППАМ мотиви. С оглед изложеното по-горе не се констатира основания, които да послужат за отмяна на заповедта в условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

Оспорената заповед е издадена и при правилно прилагане и на материалния закон.

Съобразно чл. 171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

По т. 2а. (посл. изм. - ДВ, бр. 2 от 2018 г., в сила от 03.01.2018 г.) прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: а) без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Разпоредбата на чл. 150, ал. 1 от ЗДвП постановява, че всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е индивидуално електрическо превозно средство или превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ.

От приложените по делото доказателства безспорно се установява, че лицето С. Л. Б., управлявало лек автомобил М. ЦЛС 320, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Бучи“ ЕАД, е лишено от право да управлява МПС, като в хода на съдебното производство, това обстоятелство не бе оспорено и не бяха представени доказателства, които да го оборят.

Неоснователно е възражението в жалбата, че административният орган не е съобразил, че лицето, което е управлявало не е собственик на автомобила. В предложението последно от разпоредбата на чл. 17, ал. 2а, б. а) от ЗДвП законодателят изрично и посочил, че се прекратява регистрацията на пътно превозно средство „както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година“. В случая е налице именно тази хипотеза - автомобилът се управлява от неправомерно лице, което не е собственик на автомобила, но това не изключва прилагането на ПАМ спрямо собственика на МПС. Следва да се посочи, че при прилагане на процесната принудителна мярка законът не изисква от административния орган да установява обстоятелството, дали собственикът на автомобила е знаел, че водачът, който е управлявал автомобила му, е неправомерно. Възложено е от закона в тежест на всеки собственик на автомобил да предприеме съответните мерки автомобилът му да бъде управляван само от правоспособни водачи. Нормата на чл. 171, т. 2а, б. а) от ЗДвП е категорична ПАМ – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство се прилага и по отношение на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не е правоспособен водач. Само ако бъде установено, че автомобилът е бил отнет

противозаконно не следва да бъде прилагана ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, а в случая не се твърди такова обстоятелство, не бяха и представени такива доказателства в хода на съдебното производство.

Към административната преписка е представено влязло в сила Наказателно постановление № 24-4332-003920 от 23.02.2024 г. на началник група СДВР, с което водачът на МПС – С. Л. Б. е лишен от право да управлява МПС за срок от 12 месеца. По делото не се представиха доказателства, които да оборят, установеното от контролните органи обстоятелство досежно неспособността на водача на процесния автомобил. Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ - чл. 23 от ЗАНН. ПАМ няма санкционен характер, за това се касае за административно производство с различна природа от административнонаказателното производство по издаване на АУАН и НП.

Мярката е наложена и в съответствие с целта на закона, която е да се лишат от възможност неспособни лица да управляват МПС, в защита на позначимия обществен интерес - охрана на безопасното движение по пътищата. Следва да се посочи, че всяка принудителна административна се прилага с цел защита на особено значим обществен интерес – безопасността на движението по пътищата, като в случая предпоставките за прилагането ѝ са наличието на установено нарушение по ЗДвП и по-конкретно - собственик на МПС, чийто автомобил се управлява от неспособен водач. Извършеното нарушение е с висока степен на обществена опасност – засяга безопасността на участниците в пътното движение и създава реална заплаха за техните здраве и живот, при което в съответствие с приложимата правна уредба административният орган е наложил принудителната мярка с цел превенция за неизвършване на други административни нарушения. В случая собственикът на МПС е следвало да вземе всички необходими мерки собственият му автомобил да бъде управляван само от правоспособен водач, предвид общественозначимия интерес да се гарантира безопасността на движението по пътищата. В тази връзка съдът намира, че е спазена и целта на закона.

Спазен е и принципът на съразмерност, предвиден в чл. 6 АПК. Както бе посочено по-горе нормата на чл. 171, т. 2а, б. "а") от ЗДвП предвижда прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, без да е правоспособен водач – за срок от 6 месеца до една година. В случая административният орган е приложил минималния срок, а именно 6 месеца, с което е упражнил правомощията си по справедлив и разумен начин. Наложена ПАМ за минималния, предвиден от законодателя, срок от 6 месеца е пропорционална и съответстваща на преследваните от закона цели, като срокът е определен в съответствие с принципа на съразмерност, регламентиран в чл. 6 АПК.

С оглед изложеното, съдът намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Съобразно изхода на спора в полза на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 110 евро, определен на основание чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 20-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на "БУЧИ" ЕАД, ЕИК[ЕИК], със законен представител Т. Д. Б., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005816 от 04.12.2025 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел "Пътна полиция" - СДВР.

ОСЪЖДА "БУЧИ" ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], р-н „Т., [улица], да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 105,00 евро /сто и пет евро/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: